

Firesc sedus

Lorena.craia

Când truda unei aripi sure
Mă trage-n jos, înspre pământ,
Tu, dragoste, te faci pădure
Și mă-mpletești într-un cuvânt.

Când naltul frunții reci asudă
De pași pierduți pe vechi cărări,
Tu, dragoste, prefaci din ciudă
Un areal de dezmierdări.

Când vocea pare că se pierde
Din trup ce-mi șade nefăptură,
Tu, dragoste, din tot ce-i verde,
Mă reclădești, iar, în natură.

Și când din toate mă destramă
Și neputință, și alean,
Tu dragoste, te faci năframă,
Pe capul orei din cadran.

Ești fanion de mântuire
A sufletului chinuit,
În viața însăși, rostuire
A tot ce-mi este cuvenit.

9 iunie 2016, Constanța